

1. מר [REDACTED], ת.ז. [REDACTED]
2. גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע (ע"ר)
ע"י ב"כ עוה"ד מיכל לופט ו/או אסנת כהן-ליפשיץ
ו/או מורן גור ו/או סטפאני בן-נון ו/או מוריה-פרידמן שריר
מעמותת "גישה – מרכז לשמירה על הזכות לנוע"
רחוב הרכבת 42 תל אביב, 67770
טלפון: 03-6244120; פקס: 03-6244130

העותרים

- נגד -

1. שר הביטחון
2. מתאם פעולות הממשלה בשטחים
3. מינהלת התיאום והקישור לרצועת עזה
כולם ע"י פרקליטות מחוז דרום (אזרחי)
בניין קרטו, קרן היסוד 4 (קומה 8) באר שבע, ת.ד. 10309
טלפון: 073-3801222; פקס: 02-6467058

המשיבים

עתירה מינהלית דחופה

מוגשת בזאת עתירה מינהלית דחופה במסגרתה מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיבים:

א. לאשר את בקשתו של עותר מס' 1 לצאת מרצועת עזה ולהיכנס לישראל לצורך קיום ראיון אשרה בקונסוליה האמריקאית שבירושלים המזרחית, בתאריך 28.6.2017.

אשרה זו נחוצה לעותר על מנת לצאת יחד עם בת-זוגתו ושני ילדיהם לארה"ב לביקור משפחתי במהלך חופשת הקיץ. בת הזוג והילדים קיבלו זה מכבר אשרות ביקור בארה"ב.

ב. להורות למשיבים לחזור ממדיניותם החדשה, שהוחלה גם כלפי העותר, לדרוש מתושבי עזה להתייצב לתחקורים ביטחוניים במעבר ארז עם הטלפון הנייד שלהם. דרישה זו מוצגת כתנאי לקיום התחקור וכתנאי להשלמת הבחינה הביטחונית שנעשית בטרם מתקבלת החלטה בבקשותיהם. דרישה זו ננקטת בחוסר סמכות, חוסר סבירות, שרירותיות וחוסר מידתיות, ומכאן בטלותה.

כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבים בהוצאות העותרים בעתירה זו, לרבות שכ"ט עו"ד בצירוף מע"מ כדין.

בשל הדחיפות הנובעת מהמועד הקבוע לראיון בקונסוליה, מוגשת בזאת בקשה לקיום דיון דחוף.

א. הצדדים לעתירה

1. העותר מס' 1 (להלן: העותר) הינו תושב פלסטיני שמענו רשום ברצועת עזה.

2. עותרת מס' 2 (להלן: **עמותת גישה**) הינה עמותת ישראלית, שמטרתה להגן על זכויות אדם בישראל ובשטחים הנתונים לשליטתה, ביניהן הזכות לחופש התנועה.
3. המשיב 1 הינו הממונה על הצבא מכוח חוק יסוד: הצבא.
4. המשיב 2 (להלן: **מתאם פעולות הממשלה בשטחים** או **המתפ"ש**) הוא גוף הכפוף למשיב 1, והינו האחראי על יישום מדיניות ממשלת ישראל בשטחים הכבושים. המתפ"ש הוסמך על ידי המפקד הצבאי להנפיק היתרי כניסה לתושבים פלסטינים מרצועת עזה לישראל, מכוח חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003.
5. המשיב 3 (להלן: **מת"ק עזה**, או **המשיבים**) כפוף למשיב 2 וממונה על יישום המדיניות האזרחית של ממשלת ישראל ברצועת עזה. המת"ק אמון על בחינה, אישור והנפקת היתרי כניסה לישראל לתושבי עזה.
- ואלו נימוקי העתירה:

ב. התשתית העובדתית

6. העותר, מר [REDACTED], הינו תושב פלסטיני אשר מענו רשום ברצועת עזה, בן [REDACTED]. הוא נשוי לגב' [REDACTED], ת.ז. [REDACTED], ולהם שני ילדים - [REDACTED].
- העתק תעודת הזהות של העותר מצ"ב ומסומן נספח ע/1.
7. העותר הינו [REDACTED] במקצועו ועובד ב [REDACTED]. במקביל, הוא לומד ב [REDACTED].
8. לבני הזוג קרובי משפחה בארה"ב: לעותר יש אח אשר מתגורר בארה"ב והינו אזרח אמריקאי, ואילו לגב' [REDACTED] שני אחים המתגוררים בארה"ב, כאשר אחד מהם מצפה ללידת בנו בתחילת חודש יולי. משפחת [REDACTED] מעוניינת לצאת לביקור בארה"ב במהלך חופשת הקיץ הקרובה, על מנת לפגוש את קרובי משפחתם שלא ראו מזה זמן רב, ועל מנת לסייע לאשת אחיה של גב' [REDACTED], לאחר הלידה.
9. על מנת לצאת לארה"ב, חייבת המשפחה להצטייד באשרות למדינה. משום שהם מתגוררים ברצועת עזה, עליהם להגיע לקונסוליה האמריקאית שבירושלים המזרחית, שהיא הנציגות שמעניקה שירות קונסולרי לתושבים פלסטינים (ר' באתר האינטרנט של הקונסוליה - <https://jru.usconsulate.gov/visas/immigrant-visas>).
10. כניסה לישראל למטרת ראיון בקונסוליה זרה מוכרת על ידי המשיבים כ"קריטריונית", ותושבי עזה רשאים להגיש בקשה לצורך זה.
- העתק העמודים הרלוונטיים במסמך "סטאטוס ההרשאות" מצ"ב ומסומן נספח ע/2.
- העתק "נוהל הנפקת היתרי כניסה לישראל לצורך ביקור בקונסוליה" מצ"ב ומסומן נספח ע/3.
11. בני הזוג הגישו את בקשותיהם לכניסה לישראל בנפרד. ביום 22.12.2016 בקשתה של גב' [REDACTED] אושרה, והיא יצאה לקונסוליה ושבה לעזה באותו יום. לאחר מכן, קיבלה בדואר

- אשרות ביקור בארה"ב, לה ולילדים. האשרה של גבי [REDACTED] תקפה מ- 23.12.2016 ועד **24.11.2019** ואילו האשרה של הילדים תקפה מ- 12.1.2017 ועד **9.1.2020**.
- העתקי אשרות הביקור של גבי [REDACTED] והילדים בארה"ב מצ"ב ומסומנים **נספח ע/4**.*
12. העותר הגיש בקשה להיכנס לישראל לצורך ראיון האשרה, ביום **19.1.2017**, עבור ראיון שיתקיים ביום **21.2.2017**. לבקשה זו לא ניתן מענה.
- העתק הזימון של העותר לראיון ביום **21.2.2017** מצ"ב ומסומן **נספח ע/5**.*
13. בהמשך, העותר הגיש בקשות נוספות, בימים **26.2.2017**, **12.3.2017** ו-**2.4.2017**, על מנת להיכנס לראיונות שנקבעו לימים **6.3.2017**, **27.3.2017** ו-**3.5.2017** בהתאמה. גם על בקשות אלו לא ניתן מענה. כשביקש לברר מול הוועדה האזרחית הפלסטינית מה קורה עם בקשותיו, נמסר לו כי הן הועברו למשיבים וטרם התקבלה עליהן תשובה.
- העתקי הזימונים לראיונות בימים **27.3.2017** ו-**3.5.2017** מצ"ב ומסומנים **נספח ע/6**.*
14. כך החמיץ העותר ארבעה מועדי ראיונות בקונסוליה האמריקאית. ביום **8.5.2017** הגיש בקשה חמישית במספר, לצאת לראיון שנקבע ל-**30.5.2017**.
- העתק הזימון של העותר לראיון ביום **30.5.2017** מצ"ב ומסומן **נספח ע/7**.*
15. על מנת להבטיח כי בקשה זו תטופל על ידי המשיבים, פנה העותר לעותרת מס' 2, עמותת "גישה", וזו שלחה מכתב בשמו למת"ק עזה ביום **17.5.2017**. במכתב צוין כי מדובר במועד חמישי, והתבקשה תשובת המשיבים עד ליום **24.5.2017**.
- העתק מכתב "גישה" למת"ק עזה מיום **17.5.2017** מצ"ב ומסומן **נספח ע/8**.*
16. ביום **21.5.2017** התקבלה תשובת מת"ק עזה לפיה בקשת העותר התקבלה במשרדי המת"ק, ובמסגרת בחינת הבקשה החליטו הגורמים המוסמכים על זימון העותר לתחקור ביטחוני, שיתקיים יום למחרת ב-**22.5.2017** במעבר ארז. במכתב לא צוין דבר נוסף.
- העתק תשובת מת"ק עזה מיום **21.5.2017** מצ"ב ומסומן **נספח ע/9**.*
17. התחקור הביטחוני- ביום **22.5.2017** התייצב העותר לתחקור הביטחוני כפי שנתבקש. לאחר שעבר את הצד הפלסטיני של מעבר ארז והגיע לצד הישראלי, נשאל על ידי נציג המעבר היכן הטלפון הנייד שלו. העותר השיב שהוא השאיר אותו בצד הפלסטיני של המעבר, המכונה "ארבע-ארבע", לאור הוראה של הגורמים שם. **נציג המעבר מסר לעותר שאם כך הוא מוחזר לעזה ולא יעבור את התחקור, והוא "מוזמן לחזור עם הטלפון הנייד שלו" בהזדמנות אחרת.** הימים נקפו והמשיבים לא מסרו מהי החלטתם בבקשה. ביום **29.5.2017** נשלח מכתב נוסף מעותרת מס' 2, בו ביקשה לקבל בדחיפות את עמדת המשיבים בבקשה. משום שהראיון בקונסוליה היה קבוע ליום למחרת, ב-**30.5.2017**, והיה ברור כי המשיבים לא יספיקו לתת תשובה עד אז, נמסר למשיבים כי העותר יוכל להגיע לראיון גם ביום **6.6.2017**.
- העתק מכתב "גישה" למת"ק עזה מיום **29.5.2017** מצ"ב ומסומן **נספח ע/10**.*
- העתק הזימון של העותר לראיון ביום **6.6.2017** מצ"ב ומסומן **נספח ע/11**.*

18. ביום 4.6.2017 שלחו המשיבים את תגובתם, לפיה לא ניתן לסיים את הטיפול בבקשת העותר משום שלא הביא עמו את הטלפון הנייד לתחקור. וזו לשון התשובה:

”במסגרת בחינת הבקשה והבדיקה הביטחונית ההכרחית, החליטו הגורמים המוסמכים על זימונו של הנדון לשיחה ביטחונית במעבר ארז, **אולם הנדון הגיע ללא מכשיר הטלפון הסלולארי האישי שבשימוש – אשר חיוני להגיע עמו לשיחה אשר נקבעה, וזאת למרות שצורך זה נמסר והודגש בעת העברת הזימון.**

על כן, לא ניתן להמשיך ולהשלים את הבדיקה הביטחונית ההכרחית לשם המשך טיפול בבקשה”. (הדגשה במקור)

העתק תשובת מת”ק עזה מיום 4.6.2017 מצ”ב ומסומן נספח ע/12.

19. יצוין, כי המשיבים בחרו מיוזמתם שלא לקיים את התחקור לעותר, על אף שהוא התייצב במועד והיה נכון לענות על שאלות ככל שיידרש. כלומר, המשיבים נתלו באי ההתייצבות עם הטלפון הנייד כעילה לסגירת הבקשה שלו, מבלי שניתנה בה החלטה.

20. תשובה זו סותמת את הגולל על האפשרות של העותר לצאת לראיון בקונסוליה האמריקאית וכתוצאה ממנה לקבל אשרת ביקור בארה”ב. זאת, שכן אין שום אפשרות שבה יוכל להגיע לתחקור עם הטלפון הנייד שלו, שהרי בהוראת הגורמים הפלסטיניים עליו להשאירו בצד הפלסטיני של המעבר. **אם התייצבות עם הטלפון הנייד מהווה לשיטת המשיבים תנאי לקיומו של התחקור, וממילא תנאי להשלמת הבחינה הביטחונית בטרם תתקבל החלטה בבקשת העותר, אזי אין שום דרך שבה העותר יוכל לעמוד בתנאים אלו.** לפיכך, לא נותרה בידיו ברירה אלא להגיש עתירה זו.

21. יצוין כי המועד הנוכחי שנקבע לעותר לקיום ראיון בקונסוליה הוא ה-28.6.2017.

העתק הזימון של העותר לראיון ביום 28.6.2017 מצ”ב ומסומן נספח ע/13.

מקרים אחרים והתכתבויות עם המשיבים לעניין דרישת ההתייצבות עם הטלפון הנייד

22. העותר אינו תושב עזה הראשון שבקשתו אינה מטופלת או מסורבת משום שלא התייצב עם הטלפון הנייד שלו לתחקור הביטחוני במעבר ארז. דרישה זו הועלתה גם בפני תושבים אחרים, חלקם לקוחות של עמותת “ג’ישה”, החל מינואר 2017. על דרישה זו למדו התושבים בדיעבד, לאחר שהגיעו למעבר ארז לתחקור והוחזרו כלעומת שבאו משום שלא היה ברשותם הטלפון הנייד שלהם.

23. **המשיבים לא פרסמו בשום שלב הודעה מסודרת ורשמית על דרישה זו, ולא שינו את נהליהם בהתאם.** הודעה רשמית חלקית ביותר ולא מספקת נשלחה במייל ממדור ארגונים בינלאומיים במת”ק עזה רק לתפוצת הארגונים הפועלים בעזה בפברואר 2017, לפיה מעתה **כל** עובד המגיע לתחקור חייב להתייצב עם הטלפון הנייד שלו. מלבד זאת, דרישה זו הועלתה על הכתב רק במענה לפניות של תושבים ספציפיים, כבמקרה של העותר דנן, ובתגובות לעתירות פרטניות. עם זאת, **במקרים מסוימים המשיבים לא התעקשו על דרישה זו וקיימו תחקורים לתושבי עזה למרות שהם לא התייצבו עם הטלפון הנייד שלהם.**

להלן השתלשלות העניינים ביחס למדיניות חדשה זו :

24. העותרת מס' 2 התוודעה לדרישה החדשה כאשר סייעה לגב' [REDACTED], תושבת עזה שביקשה לצאת לביקור אמה החולה והקשישה בישראל. ביום 12.1.2017 התייצבה התושבת לתחקור ביטחוני אליו הוזמנה מראש, ורק אז נמסר לה שמשום שלא באה עם הטלפון הנייד, התחקור לא יתקיים. ביום 23.1.2017 כתבו המשיבים לעותרת מס' 2 כי על התושבת "להמתין למועד שייקבע עבודה, לאחר שהשיחה הבטחונית הקודמת שנקבעה לה לא יצאה לפועל, לאחר שהגיעה ללא טלפון נייד."

העתק מכתב מת"ק עזה בעניינה של גב' [REDACTED] מיום 23.1.2017 מצ"ב ומסומן **נספח ע/14**.

25. מר [REDACTED] הינו תושב עזה שביקש לצאת לראיון אשרה בקונסוליה האמריקאית גם הוא. לאחר שהוגשה בעניינו עתירה מינהלית (עת"מ 17-02-29895) הוא זומן לתחקור ביטחוני, מבלי שנמסרה לו או לבאת-כוחו הח"מ דרישת ההתייצבות עם הטלפון הנייד. כאשר הגיע לתחקור ביום 19.2.2017, נמסר לו שמשום שאין ברשותו את הטלפון הנייד שלו, התחקור לא יתקיים. ביום 20.2.2017, מסרה באת-כוחם של המשיבים בדוא"ל כי "מבירור שערכתי...עולה, כי לשם השלמת הטיפול בבקשת מרשך, נדרש מרשך להתייצב לתחקור ביטחוני כשברשותו הטלפון הנייד".

העתק הודעת הדוא"ל של ב"כ המשיבים במסגרת עת"מ 17-02-29895 מיום 20.2.2017 מצ"ב ומסומן **נספח ע/15**.

26. במענה לדרישה זו, השיבה באת-כוחו של מר [REDACTED] כי למרות שעולה ספק באם דרישת ההתייצבות עם הטלפון הנייד הינה דרישה שנעשית בסמכות, מר [REDACTED] יעשה כל מאמץ להגיע לתחקור, ככל שזה תלוי בו, כשהוא מצויד בטלפון הנייד. עם זאת צוין כי מניסיונה של עותרת מס' 2, התושבים נדרשים להפקיד את הטלפון הנייד בצד הפלסטיני של מעבר ארז ולכן אין באפשרותם להגיע לצד הישראלי כשהטלפון ברשותם. אם זה יהיה המצב, התבקשו המשיבים, לקיים את התחקור בכל אופן על מת לקדם את עניינו של מר [REDACTED].

העתק תשובת הח"מ בהודעת דוא"ל, במסגרת עת"מ 17-02-29895 מיום 20.2.2017 מצ"ב ומסומן **נספח ע/16**.

27. ביום 22.2.2017 זומן מר [REDACTED] לתחקור ביטחוני נוסף, אליו לא הגיע עם הטלפון הנייד מאותה הסיבה שצוינה לעיל. **למרות זאת, גורמי הביטחון החליטו לקיים את התחקור ולאחר מכן המשיבים קיבלו בעניין בקשתו החלטה.** בתגובת המשיבים לבית המשפט, מיום 22.2.2017 נכתב:

"...זומן העותר לביצוע תחקור ביטחוני ביום 19.2.17. תחקור זה לא בוצע בסופו של דבר כיוון שהעותר התייצב לתחקור ללא מכשיר הנייד שברשותו [כך במקור] הנדרש לשם ביצוע התחקור. העותר זומן פעם נוספת לתחקור ביטחוני ביום 22.2.17 אז בוצע תחקור" (סעיף 5. הדגשה שלי, מ.ל.).

העתק העמודים הרלוונטיים מתגובת המשיבים במסגרת עת"מ 17-02-29895 מיום 22.2.2017 מצ"ב ומסומן **נספח ע/17**.

28. כמו בעניינו של **מר [REDACTED]**, המשיבים בחרו לעתים **שלא לעמוד** על דרישת ההתייצבות עם הטלפון הנייד- הם שהיא תוארה כאמור כדרישה גורפת- **ובחרו לקיים תחקורים לתושבים מסוימים אף אם אלו לא הציגו טלפון נייד**. בעקבות התחקורים העבירו גורמי הביטחון את המלצתם הספציפית למשיבים ואלו קיבלו החלטה בבקשות- בין אם החלטה לסרב את הבקשה, כפי שהיה במקרה של **מר ע.א.ה וגב' נ.א** או החלטה לאשר את הבקשה, כפי שהיה במקרה של **גב' נ.ע, גב' א.צ, גב' א.ח, גב' ע.מ, גב' נ.א.ע, ומר ש.ע.**

29. יתרה מכך, היו מקרים בהם גורמי הביטחון סירבו לקיים תחקורים ביטחוניים לתושבים שהגיעו לתחקור ללא הטלפון הנייד שלהם, **ולמרות אי ביצועו של התחקור, המשיבים סיימו את הטיפול בבקשה והחליטו לאשרה**. כך היה למשל בעניינו של **מר [REDACTED]** שביקש לצאת ללימודים בחו"ל (ר' בג"ץ 4653/17 [REDACTED] נ' **שר הביטחון** (פורסם בנבו, 15.6.2017) (להלן: **עניין [REDACTED]**).

30. למרות חוסר העקביות המופגנת ביישום הדרישה החדשה להתייצבות עם הטלפון הנייד לתחקורים, המשיבים הודיעו כי מדובר בדרישה כללית וגורפת, בהודעת דוא"ל רשמית שנשלחה בנושא לעובדי ארגונים בינלאומיים ברצועת עזה (ולהם בלבד). ביום 20.2.2017, כתב סגן יונתן ווגייר, סגן מנהל מדור ארבי"ל במת"ק עזה, לתפוצת הארגונים:

"I have been asked to convey that individuals who arrive for a security interview at the Erez **must have a phone on them**, cancelling my prior notification. Please ensure that your employees and beneficiaries do so when they arrive."

*העתק הודעת הדוא"ל של סגן ווגייר מיום 20.2.2017 מצ"ב ומסומן **נספח ע/18**.*

31. נוכח העלאתה של הדרישה החדשה ויישומה בשטח, ביום **20.3.2017** פנתה העותרת מסי 2 ליועץ המשפטי לממשלה **במכתב עקרוני**, וביקשה כי ינחה את הגורמים הרלבנטיים לחדול מהתניית קיום תחקור ביטחוני (וכפועל יוצא, מהתניית מתן החלטה בבקשות) לתושבי עזה בהצגת ומסירת מכשיר הטלפון הנייד של הנחקרים. במכתב נטען כי דרישה זו הינה בלתי סבירה, מהווה תנאי שרירותי והצגתה נעשית בחוסר סמכות ובניגוד לחוק.

*העתק מכתב עמותת "גישה" ליועמ"ש מיום 20.3.2017 מצ"ב ומסומן **נספח ע/19**.*

32. ביום 5.4.2017 התקבל מכתב המתוארך ליום **22.3.2017**, לפיו הטיפול בפנייה הועבר לעו"ד דינה זילבר, המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (משפט מינהלי-ציבורי). משלא התקבלה התייחסות **במשך כמעט 3 חודשים**, ביום 12.6.2017 נעשה בירור מול לשכת המשנה באשר לסטטוס הטיפול. ביום 13.6.2017 נמסר מלשכת המשנה כי הפנייה עדיין בטיפול.

*העתק המכתב המפנה את הטיפול לעו"ד דינה זילבר, מיום 22.3.2017 מצ"ב ומסומן **נספח ע/20**.*

33. לסיכום החלק העובדתי, נוכח העובדה שהמשיבים החליטו על דרישה חדשה הנוגעת להתייצבות עם טלפון נייד לתחקור ביטחוני, והם מחילים אותה באופן המונע מתושבי עזה, והעותר במקרה דנן, מלקבל היתרי כניסה לישראל; ונוכח העובדה שפנייה עקרונית בעניין

טרם נענתה על ידי מי ממשרד היועץ המשפטי לממשלה למרות שחלף זמן סביר למענה, לא נותרה ברירה אלא להגיש עתירה זו, הכוללת הן סעד פרטני הנוגע לעותר והן סעד עקרוני.

ג. הטיעון המשפטי

34. המשיבים מוסמכים מכוח החוק לקבל החלטות בבקשות של תושבים פלסטינים להיתרי כניסה לישראל. על פי נהליהם, הם רשאים לאשר את הבקשות אף אם המלצתם של גורמי הביטחון הינה שלילית. מעבר לכך שבחוק או בנהלי המשיבים אין כל אזכור לדרישת ההתייצבות עם הטלפון הנייד לתחקור ביטחוני או לתחקור הביטחוני כשלעצמו, לגורמי הביטחון אין סמכות בחוק לדרוש התייצבות של פלוני לתחקור עם מכשיר הטלפון שלו.

35. מעבר לכך, וחמור מכך, מדובר בדרישה שהיא **בלתי סבירה באופן קיצוני** משום שלמשיבים ידוע שתושבי עזה, וביניהם העותר, מחויבים להשאיר את הטלפון הנייד בצד הפלסטיני של מעבר ארז, ואין להם אפשרות אחרת. מסיבה זו, התניית קיומו של התחקור בהתייצבות עם הטלפון הנייד, והתניית השלמת הטיפול בבקשה בקיום התחקור, הינה **דרישה בלתי הוגנת וחסרת ניקיון כפיים**. זוהי גזירה שהציבור אינו יכול לעמוד בה. זאת ועוד, מדובר **בדרישה שלא פורסמה להלכה**, המוחלת באופן **שרירותי ולא עקבי**, מה שמטיל ספק בתכלית העומדת מאחוריה. נוכח פגיעתה הקשה בזכויות הפרט, היא גם **בלתי מידתית בעליל**.

א. המסגרת הנורמטיבית

36. החוק הסמיך את המשיבים לקבל החלטות בבקשות של תושבים פלסטינים להיתרי כניסה לישראל. לפי סעיף 3ב לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת השעה), תשס"ג-2003 (להלן: **החוק**), המפקד הצבאי מוסמך לתת לתושבי האזור היתרי שהייה בישראל למטרות האמורות בסעיף. סעיף 3ד לחוק **מוסיף** על כך וקובע כי המפקד הצבאי רשאי שלא לתת היתר אם הוא **קבע**, בהתאם **לחוות דעת** מאת גורמי הביטחון, כי תושב האזור או בן משפחתו עלולים להוות סיכון ביטחוני למדינת ישראל.

37. נהלי המשיבים, שנקבעו על מנת להנחות ולפרט את אופן הפעלת הסמכות הזאת, קובעים כי כחלק מהליך הטיפול בבקשות להנפקת היתרי כניסה לישראל, תיבחן קיומה של מניעה ביטחונית לפונה. כך נכתב בסעיף 8 ל"נוהל כניסת האוכלוסייה הפלסטינית לישראל" מחודש אפריל 2015:

8. תהליך הטיפול בבקשות להנפקת היתרי כניסה לישראל	
א.	ככלל, הליך הטיפול בבקשות להנפקת היתרים יתנהל על פי השלבים הבאים: ¹
1.	קבלת פניה סדורה להנפקת היתר (ככלל, הבקשות יוגשו באמצעות גורמי הקישור הפלסטיני, למעט מקרים הומניטאריים חריגים).
2.	בדיקת תאימות הפרטים המופיעים בטפסי הבקשה למול פרטיו המזהים של התושב.
3.	בדיקת היעדר קיומה של מניעה במערכת "אבן החכמים" (בהינתן הופעת מניעה- פעולה בהתאם לסוג המניעה המוזנת לתושב).
4.	בדיקת תקינות המסמכים הנלווים לבקשה (היעדר זיוף, תאימות והוכחת הצורך בהיתר וכיו"ב).
5.	בדיקת צורך בהנפקת כרטיס מזהה חכם (כר"ח/בו"ל) בהתאם למטרת ההיתר וההנחיות הרלוונטיות לעניין זה.
ב.	בתום הבדיקה, ולאחר וידוא כי התושב הפונה, עומד בקריטריונים ובהנחיות לקבלת היתר, יונפק ההיתר באישור הגורם המוסמך לכך ואו שלו הואצלה הסמכות לאשר הנפקת היתרים ע"י רמ"א/רמת"ק עזה.

העתק העמודים הרלוונטיים מ"נוהל כניסת האוכלוסייה הפלסטינית לישראל" מצ"ב ומסומן
נספח ע/21.

38. מכאן, שעל פי נוהל המשיבים, לאחר קבלת הפנייה ובדיקת תאימות הפרטים המופיעים בה, נבדק העדר קיומה של מניעה ביטחונית במערכת. ואולם בפועל, **כל בקשה של תושב פלסטיני להיתר מועברת לאבחון ביטחוני אצל גורמי הביטחון**, בטרם מתקבלת החלטת המשיבים (סעיף 19 לתגובה המקדמית של המשיבים בעניין [REDACTED] לעיל).

39. נהלי המשיבים אינם מפרטים את אופן ביצוע האבחון הביטחוני, במה הוא כרוך, כמה זמן הוא אורך וכיו"ב. לפיכך, **אין גם כל ציון בנהלי המשיבים - או בנהלים אחרים שפורסמו לציבור - כי האבחון הביטחוני יכלול בהכרח תחקור ביטחוני, וכי תחקור זה מותנה בהצגת הטלפון הנייד של התושב.**

40. ואכן, בתגובות לעתירות ציינו המשיבים כי לא בכל מקרה יקוים תחקור ביטחוני לתושב, כתנאי לטיפול בבקשתו ורמזו כי הדבר תלוי נסיבות (עניין [REDACTED] לעיל, סעיף 8; סעיף 4 לתגובה המקדמית של המשיבים בעת"מ 6065-03-17 [REDACTED] נ' שר הביטחון (8.3.2017)).
מכאן, **שקביעתם ביחס לעותר דנן שהתחקור הביטחוני הוא תנאי להשלמת הטיפול בבקשתו וכי לא ניתן לקבל החלטה בבקשתו כל עוד לא מבוצע התחקור - אינה נכונה.**

41. לא רק שהתחקור אינו תנאי הכרחי למתן החלטה בבקשה, אלא שנהלי המשיבים קובעים מפורשות שאף קיומה של מניעה ביטחונית או המלצה שלילית מגורמי הביטחון אינה שוללת את סמכות המשיבים לאשר את הבקשה.

42. על פי הנוהל דלעיל, **המשיבים מוסמכים לאשר בקשות כניסה של פלסטינים לישראל גם אם ישנה מניעה ביטחונית או אינדיקציה שלילית מגורמי הביטחון (סעיפים 7(ג), 9(ג) ו-9(ו) לנוהל)**. סמכות זו מתחייבת מכך שהחוק העניק להם את הסמכות להחליט בבקשות היתרים, ולא לגורמי הביטחון, שתפקידם מוגבל למתן המלצה וייעוץ בלבד. משכך, המשיבים נדרשים לאזן בין שיקולי הביטחון לבין שיקולים אחרים שאולי מצדיקים את מתן ההיתר (השווה: בג"ץ 7444/03 בלאל דקה נ' שר הפנים (פורסם בנבו, 22.2.2010); עת"מ (חי') 1551-06-09 ג'ואהר נצאר נ' משרד הפנים (פורסם בנבו, 29.9.2009)).

43. מן המקובץ עולות המסקנות הבאות: המשיבים מוסמכים לתת היתרי כניסה לפלסטינים אף אם האבחון הביטחוני שביצעו גורמי הביטחון הוביל להמלצה שלילית; האבחון הביטחוני אינו כולל בהכרח זימון לתחקור ביטחוני והדבר משתנה ממקרה למקרה; אין הוראה בחוק או בנוהל כלשהו לפיו התחקור הביטחוני מותנה בהכרח בהצגה ומסירה של הטלפון הנייד של התושב.

ב. לגורמי הביטחון אין סמכות לדרוש התייצבות לתחקור ביטחוני עם טלפון נייד

44. דרישת התייצבות עם הטלפון הנייד מועלית בחוסר משום שהחוק אינו מתיר לגורמי הביטחון לדרוש כי תושבים שמגיעים לתחקור יתייצבו עם הטלפון הנייד שלהם.

45. חוק שירות הביטחון הכללי, תשס"ב-2002 (להלן: **חוק השב"כ**) אינו כולל התייחסות ספציפית לתחקורים ביטחוניים (או, "שיחות ביטחוניות" כפי שהן מכונות מפי המשיבים) שנעשים לתושבים פלסטיניים במעברי הגבול. מעבר לשאלה מהו מקור הסמכות של השב"כ

לקיים מלכתחילה תחקורים שכאלו (השווה: סעיף 8(א)(1) בג"ץ 5277/13 **האגודה לזכויות האזרח נ' השב"כ** (פורסם בנבו, 7.2.2017)), עולה שאלה מה מוסמך השב"כ לדרוש מהמתחקרים ואיזה חיפוש הוא רשאי לבצע.

46. חוק השב"כ אינו כולל התייחסות לדרישות שניתן להעלות בפני המתחקרים, לרבות לגבי פריטים שהם נדרשים להביא עימם לתחקור. משכך, ומכוח עקרון החוקיות, ברור שאין לעובדי השב"כ סמכות לדרוש מהמתחקרים שיביאו עימם דבר כלשהו. **לעובדי השב"כ יש רק את הסמכות הקבועה בחוק- לערוך חיפוש על אדם ועל כליו, כאשר הוא מגיע לתחנת גבול.** וכך מורה סעיף 9 לחוק-

"רשאים בעלי תפקידים מבין עובדי השירות...בתחנת גבול של ישראל, לערוך חיפוש על גופו של אדם, בכליו, במטענו, בכלי רכבו או **בטובין אחרים שבידיו** ולתפוס חפץ או לאסוף מידע".

47. משום שהטלפון הנייד של התושב אינו נמצא בכליו או בידיו בזמן התחקור הביטחוני, שהרי הוא נדרש להפקידו בצד הפלסטיני של המעבר, אין לעובדי השב"כ יכולת או סמכות לדרוש אותו ולערוך עליו חיפוש. ממילא, הסמכות להורות לאדם להצטייד ולמסור חפץ שאינו ברשותו באותה העת היא סמכות הקנויה **לשופט בלבד** (ראו: סעיף 43 לפקודת סדר הדין הפלילי [מעצר וחיפוש], תשכ"ט-1969). ככל הידוע, לא קיימת בחוק סמכות מקבילה לשוטר או לעובד שב"כ.

48. ואם בכך לא די, הרי שהפסיקה קבעה כי תוכנת מכשיר טלפון נייד לא מהווה "חפץ", אלא "מחשב" ולכן ממילא חלות עליה הוראות חוק מיוחדות בכל הנוגע לחיפוש בו והעתקת תוכנו (ראו: בת"פ 40107/08 **פרקליטות מחוז ת"א-פלילי נגד פטימר איתי** (החלטה מיום 29.10.2008); ת"פ 2077/06 **מדינת ישראל נגד אליהו אריש** (הכרעת דין מיום 6.3.2007)). לפי הפסד"פ, הסמכות לערוך חיפוש ב"מחשב" אינה קנויה לשב"כ ומותנית בקיומו של **צו שיפוטי** (סעיף 23(ב)). מעבר לנדרש יצוין כי ישנה מחלוקת בשאלה אם הסכמתו של נחקר שיערך חיפוש בטלפון הנייד שלו מייצרת את הצורך בצו שיפוטי, והדבר נדון כעת בפני בית המשפט העליון (רע"פ 9446/16 **התצ"ר נ' ברק סיגאווי**). לתיק הצטרפו הסנגוריה הציבורית והיועץ המשפטי לממשלה. האגודה לזכויות האזרח ביקשה גם היא להצטרף כ"ידיד בית המשפט".

49. לאור המקובץ ברור כי דרישת המשיבים ו/או גורמי הביטחון כי תושבי עזה יתייצבו לתחקור ביטחוני עם הטלפון הנייד שלהם, על מנת שאלו יוכלו לחפש בו ולהעתיק את תוכנו, וזאת כתנאי לקיום התחקור וכתנאי לאישור הבקשה- מהווה דרישה מחוסרת סמכות. מכאן, שהיא בטלה מדעיקרא.

ג. הדרישה היא בלתי סבירה באופן קיצוני

50. חמור מכך, דרישת המשיבים היא בלתי סבירה באופן קיצוני בנסיבות. זאת, משום **שתושבי עזה אינם יכולים להצטייד בטלפון הנייד שלהם במהלך התחקור, גם אם היו רוצים.**

51. כאמור, תושבי עזה מקבלים הוראה ברורה להפקיד את המכשיר הנייד שלהם במעבר "4-4", הוא המעבר המנוהל על ידי הרשויות האזרחיות של החמאס, ואשר אותו עוברים תושבי עזה בדרכם למעבר ארז. כאשר התושבים מגיעים למעבר זה, הם נדרשים להצהיר על מטרת

היציאה למעבר ארז. **כל תושב עזה המבקש לעבור לצורך תחקור ביטחוני** ולא לצורך יציאה לישראל, מצווה להפקיד את מכשיר הטלפון הנייד שלו במעבר עד לחזרתו לרצועה.

52. מילוי דרישה זו אינו נתון לשיקול דעתו של תושב הרצועה המוזמן לתחקור ביטחוני. אם יסרב להפקיד את המכשיר, לא יותר מעברו לצד הישראלי של מעבר ארז וממילא לא יוכל להתייצב לתחקור שאליו זומן. כלומר **מדובר במניעות פיזית ממש, שאין דרך לעבור אותה.**

53. המשיבים וגורמי הביטחון מודעים היטב למציאות זו, ולמרות זאת קבעו את דרישתם הבלתי הגיונית, כי תושבי עזה יתייצבו לתחקור עם הטלפון הנייד שלהם. כלומר, בקביעת דרישתם הגורפת הם התעלמו לחלוטין ובמופן משיקול ענייני ורלוונטי- העדר יכולתם של התושבים להתייצב עם הטלפון (ר' דפנה ברק ארז, **משפט מינהלי**, כרך ב' עמ' 726). **משום שמדובר בגזירה שהציבור אינו יכול לעמוד בה, היא נגועה בחוסר סבירות קיצוני, שמצדיק את ביטולה** (השווה: בג"ץ 389/80 דפי זהב בע"מ נ' רשות השידור, פ"ד לה (1) 421 (1980)).

54. המשיבים אינם יכולים לדרוש מתושבי עזה לפעול בניגוד להנחיות ולדרישות של הגוף השולט במידה רבה בחייהם, ארגון החמאס. מכוח הנסיבות, הם **מחויבים להבחין בין מגע אזרחי בלתי נמנע של תושבי עזה עם נציגי השלטון, מגע המתחייב בשל יחסי הכפיפות האינהרנטיים שבין תושב לשלטון, לבין מגע יזום ורצוני עם חמאס שמטרתו פגיעה בביטחון ישראל** (ראו: ע"פ 6434/15 מדינת ישראל נגד עבד אל חכים שביר, פרוטוקול הדיון מיום 7.7.2016; הנחית פרקליט המדינה מס' 2.30 מיום 5.2.2017).

55. יפים לעניין זה דברי השופט ביתן בת"פ (ב"ש) 35009-01-15 מדינת ישראל נ' עבד אל חכים שביר (פורסם בנבו, 6.9.2015), שנאמרו בהקשר של קשרי מסחר של התושבים עם חמאס:

"החמאס, על גופיו הצבאיים והאזרחיים, הוא הריבון השולט ברצועת עזה. הוא הממשלה. הוא הצבא. הוא המשטרה. הוא העיריות. והוא מוסדות הבריאות והחינוך והסעד ועוד ועוד...הדרתו והדרה ממנו בהקשר הכלכלי הפנימי, מצד הסוחרים ואנשי העסקים והשירותים ברצועת עזה, הם **דבר בלתי אפשרי.**

אם באופן תיאורטי יכלה ישראל להחיל על רצועת עזה חוק ובו ההוראות הרלוונטיות לענייננו בתקנות ההגנה והיא היתה עושה זאת, והיתה מוגשת על כך עתירה לבג"צ, הרי שיש להניח שבית המשפט היה קובע שהחוק הוא בלתי חוקתי, בין היתר משום שהציבור בעזה איננו יכול לעמוד בו.

אין זה מתקבל על הדעת לחייב ציבור להתייחס לשלטון שלו כגוף בלתי לגיטימי, ולהפיל מגע כלכלי עמו." (הדגשה שלי, מ.ל)

56. התניית קיומו של התחקור בהצגת הטלפון הנייד, היא דרישה שמחייבת את הציבור בעזה להתנגד אקטיבית להוראות של השלטון הפנימי שלו. ברי, כי תושב עזה המבקש לעבור לצד הישראלי של המעבר אינו יכול להתנגד לדרישה להפקיד את הטלפון ואינו יכול להימנע מלעשות כן. ניסיון להתנגד לדרישה זו יוביל למניעת המעבר לצד הישראלי במקרה הטוב ולהטלת סנקציות חמורות יותר במקרה הרע.

הדרישה מועלית בחוסר ניקיון כפיים וחוסר תום לב

57. משום למשיבים ידוע שהעותר ושאר תושבי עזה מחויבים לציית להוראות הצד הפלסטיני ולהשאיר את הטלפון הנייד מאחור, **העלאת הדרישה היא לא רק בלתי סבירה באופן קיצוני אלא היא גם חסרת ניקיון כפיים וחסרת תום לב**. אכן, לא ניתן אלא לתהות אם דרישה זו לא מועלית רק על מנת שהמשיבים יוכלו לסרב את הבקשה על עניין "טכני" שכזה, שלכאורה לא תלוי בהם, ואשר מונע מהם להשלים את הטיפול בבקשה. כלומר, בדרישתם יש משום עצימת עיניים מכוונת למצב עובדתי ברור וידוע, שאין לעותר ולתושבי עזה האחרים יכולת לשנותו.

58. כידוע, רשות מינהלית מחויבת לנהוג בפרטים הפונים אליה בניקיון כפיים, בהגינות ובתום לב (**ברק-ארז לעיל**, עמ' 630-631). במסגרת זו היא אינה יכולה להעלות בפניהם דרישות שידוע לה שהם אינם יכולים לעמוד בהם. מושכלות יסוד אלו מעלים את התהייה אם לא בכדי לא פרסמו המשיבים את הדרישה החדשה בצורה רשמית וכללית, ורק העלו אותה ביחס לתושבים ספציפיים, ואם לא בכדי ישנן פעמים שבהם הם ויתרו על דרישה זו. **ייתכן שהמשיבים מודעים לחוסר הסבירות, ההגינות ותום הלב הגלומים בדרישה ולכן הם שומרים על עמימות בהגדרתה וביישומה**.

ד. הדרישה יושמה ללא פרסום ראוי

59. מעבר לפגמים המהותיים שמצדיקים את בטלות הדרישה החדשה, דרישת המשיבים לוקה גם בפגמים פרוצדוראליים, ובראשם העובדה שהדרישה יושמה ללא פרסום ראוי. כאמור, המשיבים לא פרסמו עד עתה את דבר ההחלטה על הדרישה החדשה, בצורה רשמית ומסודרת. הם לא עדכנו את נהליהם בהתאם, ולא העלו ידיעה לאתר האינטרנט שלהם. כך, תושבי עזה, ובראשם העותר, התוודעו לדרישה רק כאשר הגיעו למעבר ארז ולמורת רוחם לא קוים עימם התחקור הביטחוני כי לא היה ברשותם הטלפון הנייד שלהם. **תושבים אלו, כדוגמת העותר, נאלצו להחמיץ מועדים חשובים של ראיונות ויזה או ביקורי משפחה**, משום שאי קיומו של התחקור עיכב או סיכל את המשך הטיפול בבקשה.

60. המשיבים, ככל רשות מינהלית, מחויבים לפרסם את ההנחיות וההחלטות המינהליות שלפיהן הם עובדים (הנחיות היועץ המשפטי לממשלה, הנחייה מס' 1.0002, סעיף 7; סעיף 6 לחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998). הפרסום נדרש כחלק מחובת ההגינות ועקרונות השקיפות החלים על הרשות ביחסיה עם הציבור (בג"ץ 5537/91 **אפרתי נ' אוסטפלד**, פ"ד מו (3) 501 (1992); יואב דותן, "פרסום הנחיות מינהליות", **משפט וממשל** ג תשנ"ו, עמ' 482-485). בהעדר פרסום, הציבור המושפע אינו מודע למדיניות אליה הוא כפוף ולכן הוא גם אינו יכול לבקר או לתקוף אותה כראוי. החלטה או הנחיה מינהלית שיושמה מבלי שקדם לה פרסום ראוי, עשויה להתבטל נוכח פגם זה, ועד אשר יתוקן.

ה. הדרישה יושמה באופן שרירותי ובלתי עקבי

61. כאמור בחלק העובדתי, המשיבים פועלים בשרירותיות מובהקת ביחס ליישום הדרישה החדשה. פעמים מסוימות הם עומדים על דרישה זו, ומתנים את המשך הטיפול בבקשה בהצגת הטלפון הנייד. כך היה בעניינו של **העותר**, כאמור. כך הם גם כתבו שחור על גבי לבן

בהודעת הדוא"ל לארגונים הבינלאומיים הפועלים בעזה. פעמים אחרות לעומת זאת הם בחרו לקיים את התחקור למרות שהתושבת לא התייצבה/ עם הטלפון הנייד.

62. לא רק שלא ברור מהתנהלות המשיבים אם התייצבות עם הטלפון הנייד היא אכן תנאי הכרחי לקיומו של התחקור או לא, לא ברור מהתנהלות המשיבים אם לשיטתם התחקור עצמו (עם או בלי הטלפון) הוא תנאי לטיפול בבקשה ולמתן החלטה בה. כאמור, במכתבם מיום 4.6.2017 ביחס לעותר כתבו המשיבים כי משום שהעותר לא התייצב עם הטלפון הנייד, "לא ניתן להמשיך ולהשלים את הבדיקה הביטחונית ההכרחית לשם המשך טיפול בבקשה" (סעיף 6 למכתב, ר' **נספח ע/12**). לעומת זאת, במקרה של מר [REDACTED] המשיבים **אישו** את בקשתו למרות שהתחקור כלל לא נערך במועדו, בשל עניין הטלפון.

העתק תגובת המשיבים **בבג"ץ 4653/17** [REDACTED] מיום 12.6.2017 מצ"ב ומסומן **נספח ע/22**.

63. המשיבים אם כן מחילים כלפי העותר מדיניות שרירותית, ללא הצגת נימוק ראוי או הצדקה לכך. מדוע דווקא בעניינו של העותר התייצבות עם הטלפון היא הכרחית לקיומו של התחקור, והתחקור הכרחי להשלמת הטיפול בבקשה, ואילו בעניינם של אחרים אלו אינם תנאים הכרחיים? יודגש כי המשיבים לא טענו כי בעניינו של העותר ישנן נסיבות ייחודיות המצדיקות את החלת דרישת ההתייצבות עם הטלפון הנייד. אלא, **הדרישה הוצגה כדרישה כללית וגורפת, שחלה בכל המקרים**.

64. רשות מינהלית אינה רשאית לנהוג בשרירותיות ובחוסר עקביות בהחלת מדיניותה המוצהרת. מכוח חובת ההגינות ועקרון השוויון, היא מחויבת לנהוג בכל הפרטים הפונים אליה באותו האופן, וליישם כלפיהם את מדיניותה בצורה עקבית ושוויונית (אליעד שרגע ורועי שחר, **המשפט המינהלי**, כרך 3, עמ' 190). רק נסיבות ייחודיות יכולות להצדיק סטייה במקרה פרטי מהמדיניות הכללית, וכאמור נסיבות כאלו לא הוצגו והן אינן בנמצא במקרה דנן.

65. **חוסר העקביות שביישום הדרישה להתייצב עם טלפון נייד לתחקורים ביטחוניים מעלה תהייה גדולה לגבי התכלית שעומדת מאחורי הדרישה**. שהרי, אם הייתה תכלית ראויה כלשהי לדרישה, היא ודאי הייתה מובילה ליישומה בכל מקרה ומקרה. ודוק: המשיבים לא טענו כי דרישת הטלפון מועלית רק במקרים ספציפיים ובפני תושבים ספציפיים, על בסיס בדיקה אינדיבידואלית שנעשית בעניינם. אלא, הם הציגו את הדרישה כגורפת, וכחלה על כל המקרים. יוזכר כי בהודעת הדוא"ל של סגן ווגייר ממת"ק עזה, שהיא הדבר הקרוב ביותר שיש לנו להודעה רשמית של המשיבים, נכתב **שכל** עובדי הארגונים הבינלאומיים בעזה שמגיעים לתחקורים ביטחוניים צריכים להצטייד בטלפון הנייד שלהם.

1. הדרישה פוגעת בזכויות יסוד ולכן היא בלתי מידתית בעליל

66. הדרישה להתייצב לתחקור ביטחוני עם הטלפון הנייד - כתנאי לאישור בקשתו של פלוני לצאת מרצועת עזה - פוגעת בזכויות יסוד של הפרט: **בזכות האוטונומיה של הפרט, בזכות לפרטיות, בזכות לקניין** ובעקיפין גם **בזכות לחופש תנועה** (וזכויות הנגזרות ממנה כמו הזכות לחיי משפחה, תעסוקה, פרנסה וכו'). במיוחד ראוי להזכיר את סעיף 7 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, הקובע שכל **אדם** זכאי לפרטיות ולצנעת חייו, שאין עורכים חיפוש ברשות היחיד של אדם, על גופו, בגופו או בכליו ושאינן פוגעים בסוד שיחו של אדם, בכתביו או ברשומותיו.

67. אכן, התניית הטיפול בבקשותיהם של תושבי עזה בכך שיגיעו לתחקורים ביטחוניים עם הטלפון הנייד שלהם מציבה אותם בפני דילמה בלתי אפשרית. משום שאין להם שום אפשרות להגיע עם הטלפון הנייד, שכן הדבר אינו תלוי בהם או בהסכמתם לכך, נגזר עליהם "להיתקע" ברצועת עזה לנצח. החסם שישראל מטילה בשל דרישת הטלפון מובילה לפגיעה משמעותית בזכויות יסוד של תושבי עזה.

68. **פגיעה זו בזכויות יסוד אינה עומדת בפסקת ההגבלה הקבועה בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ועל כן מכוח היותה בלתי מידתית דינה פסלות.** כבר צוין לעיל כי הדרישה נעשתה שלא בחוק ולא לפי חוק מכוח הסמכה מפורשת בו, ומבלי שהוצגה לכך תכלית ראויה. אך מעבר לכך, יישום הדרישה פוגע בזכויות הפרט במידה שעולה על הנדרש, שכן לא הוכח כי ישנו קשר רציונאלי בין האמצעי שנבחר לבין התכלית (אם ישנה כזו), והעלות בוודאי גוברת על התועלת שתצמח מכך. כמו כן המשיבים לא שקלו אמצעים אחרים, פוגעניים פחות, שניתן להפעיל על מנת להגשים את התכלית שעומדת מאחורי הדרישה (אם ישנה כזו).

69. חשוב להדגיש שבמקרה דנן הפגיעה בזכויות העותר קשה במיוחד- בשל התעקשות המשיבים על כך שהוא יתייצב עם טלפון נייד, הם במובלע מסרבים את בקשתו לצאת לראיון אשרה. בשל כך, הוא פוגעים בזכותו לחופש תנועה (תנועה מעזה לישראל ומעזה לארה"ב) ובזכותו לחיי משפחה. שהרי ללא אשרת ביקור בארה"ב, לא יוכל העותר לבקר את קרובי משפחתו, יחד עם בת-זוגו וילדיהם, המתגוררים בארה"ב. **התנהלות המשיבים אף הובילה לכך שאין בפני העותר החלטה מוגמרת באשר לבקשתו, לכאן או לכאן. בשל כך, הוא מצוי במצב נחות משל המשיבים ואינו יודע אם ומתי יצליח לצאת לראיון האשרה המיוחל.**

סיכום

70. העותר מבקש מישראל להתיר לו להיכנס למשך מספר שעות לקיום ראיון בקונסוליה האמריקאית, **שיתקיים ב-28.6.2017**. הריאיון הכרחי כדי לקבל אשרה, והאשרה הכרחית כדי שיוכל לצאת לבקר עם בת-זוגו וילדיהם בארה"ב. בת הזוג והילדים כבר קיבלו אשרה, לאחר שבת הזוג קיבלה אישור מהמשיבים ויצאה לריאיון. למרות נסיבות אלו, **המשיבים הפסיקו לטפל בבקשת העותר**, משום שלא התייצב לתחקור הביטחוני עם הטלפון הנייד שלו.

71. למשיבים ולגורמי המייעצים עמם הם עובדים הייתה הזדמנות להשלים את הבחינה הביטחונית ולקיים את התחקור לעותר **במועדו** אך הם בחרו לשלח אותו חזרה לרצועת עזה, בבחינת "הכל או כלום". התנהלות זו אינה סבירה בעליל. המשיבים, ככל רשות מינהלית, מחויבים להפעיל את סמכותם ולתת החלטה בבקשה על בסיס המידע הנוכחי שקיים ברשותם, ועל בסיס איזון בין השיקולים הרלוונטיים לעניין.

72. דרישת המשיבים כי העותר, ושאר תושבי עזה, יתייצבו לתחקורים הביטחוניים עם הטלפון הנייד שלהם, מועלית בחוסר סמכות. אין למשיבים ו/או לגורמי הביטחון סמכות לדרוש כי תושבי עזה יתייצבו לתחקור ביטחוני עם פריט כלשהו, ואין להם סמכות להתנות את הטיפול בבקשה בקיום התחקור הביטחוני באופן הזה דווקא. **על המשיבים להפעיל את סמכותם החוקית ולתת החלטות בבקשות להיתרי כניסה לישראל. החלטות אלו, ככל החלטה מינהלית, כפופות לאמות מידה של סבירות הגינות, מידתיות, תום לב והעדר שרירות.**

73. חמור מכך דרישת ההתייצבות עם הטלפון הנייד חורגת באופן קיצוני ממידת הסבירות. זאת, שכן המשיבים מודעים לכך שאין לעותר, ולשאר תושבי עזה, אפשרות כלשהי להתייצב עם הטלפון הנייד, אף אם היו רוצים או מסכימים לכך. הם מחויבים להפקיד את הטלפון בצד הפלסטיני של המעבר, והדבר אינו נתון לשיקול דעתם. בנסיבות אלו, דרישת המשיבים מהווה גזירה שאין הציבור יכול לעמוד בה, ומכאן בטלותה. כפי שהוצג לעיל, הדרישה גם מועלית בחוסר תום לב ומיושמת בשרירותיות ובחוסר עקביות. ישנו ספק רב לגבי התכלית העומדת מאחוריה והיא אף לא פורסמה כדבעי. מעל הכל, פגיעתה בזכויות יסוד של הפרט היא חמורה וקשה, שבאופן שעולה על הנדרש.

74. לנוכח כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט לתת את הסעדים שבכותרת, וכן לחייב את המשיבים בהוצאות העותרים, לרבות אגרת בית משפט ושכ"ט עו"ד כדין.

75. העתירה נתמכת בתצהיר העותר שנחתם בפני עורכת דין ברצועת עזה ונשלח לח"מ, לאחר תיאום טלפוני. בשל הקושי בקיום מפגשים בין העותר לבין ב"כ ובשל דחיפות העתירה, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את התצהיר ואת יפוי הכוח שנחתמו ונשלחו בפקס.

מיכל לופט, עו"ד
באת-כוח העותרים

19.6.2017